

днѣ буенѣ вѣтрѣ строши мащѣ-тѣ (дырека), и подерѣ малко чюхмѣ да ся расцѣпва кораблено-то дѣло отъ подводны-ты камѣни, вода-тахвана да хлугѣ отъ сичкы страны, и корабль-тѣ начна да потѣва сичкы-ти пи лопатарѣ выкахѣ съ жялостны гласове камѣ небе-то! Азѣ пригѣрнахѣ Ментора и му казахѣ: «Ето смѣрть-та, трѣбва да ѣхѣ прѣемнемѣ съ дѣрзновѣніе. Богове-ти не ны избавихѣ отъ толкози бѣды за друго, освѣнѣ да ны погубѣтъ днесѣ. Нека умремѣ Менторе, нека; това ѣ едно утѣшенѣе за мене да умрѣ наедно съ тебе; напразно ще ся боримѣ съ вѣлмы-ты за да избавимѣ живота си.»

Менторѣ ми отговори: » Истенско-то дѣрзновѣніе намѣря сякога срѣдство. Не ѣ доволно, да сме готови за да прѣемнемѣ мирно смѣрть-тѣ; трѣбва безѣ да ся страхуваме отъ нѣмѣ, да положимѣ сичкѣ-тѣ си силѣ за да ѣхѣ отбѣгнемѣ. Додѣго многочислени-ти тѣе челоувѣци уплашени и смаяни оплѣкватѣ живота си, безѣ да ся потрудятѣ да го съхранѣтъ, нѣмѣ да не губимѣ вѣмѣя и да избавимѣ наниѣ; завчасѣ той зема бравѣ-тѣ, прѣсичѣ мащѣ-тѣ, коя бѣше ся строшила, и която като бѣше падѣсена върху водѣ-тѣ, искривявашѣ корабля на едикѣ странѣ, хвърга ѣхѣ въ водѣ-тѣ и самѣ скача на нѣмѣ, между грозны-ты вѣлмы, призовава и мене по имя, и задава ми сърдце за да го послѣдвамѣ; като едно гѣлѣмо дѣрво, кое-то стои срѣще сичкы-ты събрани вѣтровѣ коѣто го бѣхтѣятѣ, и кое-то стои несклатено на дълбокѣя си корѣнѣ; и вѣтрѣна-та бора не му прави друго, освѣнѣ да му развява листовѣ-ты; сѣмѣе и Менторѣ